

בבית משפט המחוזי בירושלים
עא 84207-12-25
בעניין שבין:

חן רחבי, ת.ז. 038221537,
מרח' הכלנית 23, בית שמש. טל: 050-2133101
על ידי ב"א מירב זמיר ו/או סתו בויאנג'ו מצא,
רח' כנפי נשרים 35, מגדל הנשרים, קומה 9, ירושלים
נייד: 054-2334303, פקס: 077-4703306
דוא"ל stavb@bd-lawoffice.com

המעוררת

- נ ג ד -

1. התמנון מידע ציבורי לכל, ע.ר. 580690386,
מרח' בגין 7, רמת-גן
2. תולעת יודעת בע"מ, ח.פ. 516711694,
מרח' שונית 9, חיפה.
באמצעות עו"ד יהונתן יוסף קלינגר, מ.ר. 42220,
מרח' חטיבת אלכסנדרוני 2, רמת השרון
טל': 052-3436436; פקס: 077-4701695
דוא"ל: info@jonathanklinger.com

המשיבות

תשובה לערעור

מועד אחרון להגשת מסמך זה: 02.07.2026

המעוררת הגישה תובענה לבית המשפט כאשר לא היתה צריכה לעשות כן, הטרידה את המשיבות ולאחר שבית המשפט קמא פסק כי תידרש להפקיד ערובה להוצאות המשיבות כתנאי להגשת תצהירי עדותה הראשיים ביקשה למחוק את התובענה. בית המשפט קמא הפסיק את התובענה, חייב אותה בהוצאות המשיבות הריאליות שהוצאו, והסיר את איסור הפרסום מהתיק לאחר שקבע קביעה עובדתית כי אין כל חומרים האסורים לפרסום בתיק.

בבקשת הערעור שהגישה המעוררת חוזרת היא על השיטה: היא מגישה עשרות בקשות, מטריחה, ממשיכה לשקר לבית המשפט ולצדדים, ועושה הכל כדי להכביד בדיוק כמו בהליך העיקרי.

ניתן לדחות הערעור בנקל: הערעור בגין ביטול איסור הפרסום התייתר. פסק הדין והחלטות התיק פורסמו זה מכבר ונמצאים ברשת כתשעה חודשים, ההחלטה פורסמה במאגר נבו, בעיתונות, באתרי אינטרנט, וכעת לא ניתן להשיב את הסוסים לאורווה. לא סתם המועד להגשת ערעור בנושא איסור פרסום קבוע בדין כשבעה ימים.

הערעור בגין ההוצאות הוא ערעור מהסוג בו בית המשפט לא נוטה להתערב, במיוחד כאשר ההוצאות היו ריאליות ובמיוחד כאשר המערער תרם שילמה אותן.

בית המשפט הנכבד יתבקש לדחות הערעור ולחייב המערער בהוצאות ניהול ההליך במלואו על ידי המשיבות בהיקף שלא יפחת מהעלות שנפסקה לחובתה בבית משפט קמא. גם בתיק זה המערער הגישה בקשות סרק רבות, ניסתה לקבל חוק פרטי לעצמה ולא השלימה עם החלטות בית המשפט.

ונתחיל ברקע.

1. **על המשיבות.** המשיבה 1 היא עמותה, אשר היתה מעורבת בהפעלת אתר 'תולעת המשפט' עד ליום 31.12.2022. נכון לאירועים נושא כתב התביעה, למשיבה 1 אין כל קשר לאתר זה ולמעשים הנטענים בכתב התביעה. לאחר העברת השרביט, הוחלפו כתובות הדואר האלקטרוני לכתובות חדשות כדי להגן על פרטיות הפונים. המשיבה 2 היא המפעילה של המאגר המשפטי 'תולעת המשפט'. במסגרת זו, המשיבה 2 מפעילה מאגר משפטי אשר מציג את התיקים המשפטיים שאינם אסורים בפרסום, בפרטים מלאים (כגון תאריך, פתיחה, שמות הצדדים, בית משפט, שופט, תוצאה וכו') וחלק מהתיקים ביחד עם ההחלטות. עניין זה אינו נח לתובעת שכאמור מעוניינת להסתיר את עברה המפוקפק, [REDACTED] במסגרת זו, כאשר מקבלת המשיבה 2 צו שיפוטי חוקי לאיסור פרסום, היא מציינת לצו מיידית. בהעדר צו כזה, הרי שכלל המידע שמפורסם הוא מידע ציבורי מותר בפרסום.

2. **רקע, ההליכים בבית המשפט קמא.** בחודש אפריל 2024 הגישה המערער את תביעה הראשונה כנגד

המשיבות [REDACTED] **רחבי נ' התמנון ואח'** [REDACTED]

[REDACTED] המערער מחקה תובענה זו מיוזמתה עוד בטרם הוגש כתב הגנה. לאחר מכן, הגישה המערער את התובענה נושא ערעור זה, שוב על אותם ארבעה מקרים. בית המשפט נתן החלטתו ביום 27.05.2024 והורה לתובעת לצרף את כל החלטות החסיון הנטענות. התובעת כמובן לא עשתה כן.

2.1. ולגופו של עניין, בסעיף 1 (השני) לכתב התביעה טוענת התובעת כי **"התובעת היא מי שבהליכים**

שמספרם ה"ט [REDACTED] ה"ט [REDACTED] וכן תיק מס' [REDACTED] (תפ"מ) [REDACTED]

בדלתיים סגורות מעצם קביעת בית המשפט ביחס להליכים אלו.

ובהליך נוסף שמספרו [REDACTED] ניתנה החלטה המורה על חסיון שמה של התובעת (להלן:

"ההחלטה מיום 24.7.23") וכן בהליכים נוספים."

2.2. למרות שסעיף זה היה מנוסח בצורה לא טובה, כאשר חלק ממספרי התיקים היו לא תקינים, כאשר תיק

אחד מתייחס לחברה בע"מ שככל הנראה היתה בבעלות התובעת באותה העת, אלו היו התיקים התחומים.

2.3. במעמד כתב התביעה, ולמען הזהירות בלבד, הסירה המשיבה 2 בצורה זמנית את ההחלטות נושא כתב התביעה.

2.4. כפי שהסבירו המשיבות בכתב ההגנה, למשיבה 1 אין יריבות מול המערערת, והמשיבה 2 עמדה בכל עת בהוראות הדין, עת ככל שקיבלה צווים שיפוטניים צייתה להם. כתב התביעה טען למספר פרסומים שבוצעו לאחר שקיים צו איסור פרסום, אולם המשיבות הסבירו כי ככל שהומצא למשיבה הנכונה שהפעילה במועד הרלוונטי צו איסור פרסום הן צייתו.

2.5. המשיבה 2 הפעילה, במועדים הרלוונטיים, את אתר המידע המשפטי "תולעת המשפט". כפי שהסבירה המשיבה 2 בכתב ההגנה, הרי שהמערערת שיקרה כבר בכתב התביעה כאשר טענה כי המשיבה 2 מפרסמת. מדוע? החלטה החוסה את התיק [REDACTED] לא צורפה לכתב התביעה, אלא רק טענות לקיומה של החלטה כזו. וכך גם בתיק [REDACTED] התיק [REDACTED] אינו תיק שהמערערת היא צד לו, אלא שבו הצד הוא גורם אחר, חברה בבעלות המערערת. ההחלטה לחסיון לא היתה איסור פרסום אלא חסיון מזכירותי שבסך הכל קובע כי התיק יהא חסום בנש-המשפט ולא אסור לפרסום, ולסיום, הידיעה על הצו בתיק [REDACTED] נוצרה לראשונה רק במועד המצאת כתב התביעה ואז הוא הוסר.

העתק כתב התביעה צורף וסומן כנספח 1 לתשובה זו, העתק כתב ההגנה צורף וסומן כנספח 2 לתשובה זו.

2.6. בית המשפט הורה למערערת להגיש כתב תשובה ולהתייחס לטענות ביום 08.11.2024. המערערת לא הגישה את כתב התשובה.

2.7. בחודש דצמבר 2024, שבעה חודשים אחרי הגשת כתב התביעה, המערערת ביקשה איסור פרסום בתיק ובית המשפט קמא נעתר לה וסיפק סעד ארעי. לאחר כתב ההגנה, הסתיים ייצוגה של המערערת על ידי עו"ד מוטי ישר. בית המשפט קמא המליץ למערערת ליטול ייצוג משפטי.

2.8. ביני לביני, הגישה המערערת תביעה קטנה כנגד המשיבה 2 בגין פרסום של תיקים נוספים.

2.9. לקדם המשפט הגיעה המערערת עם עורך דין נוסף, אשר פיטרה במהלך קדם המשפט.

2.10. במהלך דיון קדם המשפט בבית המשפט קמא התברר כי אכן המשיבות צודקות והמערערת שוגה. המשיבות, שלהן אין כל עניין לפרסום החלטות האסורות בפרסום, ביקשו לקבל מהמערערת רשימה של כל ההחלטות האסורות פרסום כדי לסיים את התובענה, וזאת לאחר המלצת בית המשפט למערערת. המערערת סרבה לסיים בכך את התיק, והתעקשה לבקש תנאים שאינם תנאים, קיללה את בא-כח המשיבות, והפריעה לקיום דיון.

2.11. לאחר קדם המשפט שכרה המערערת את עו"ד מירב זמיר, "רק" לצורך נסיון לשנות את הצעת הפשרה ולבקש להטריח את בית המשפט עם דיון נוסף. אז שכרה המערערת את עו"ד שמעון האן רק כדי לפטרו, שכרה את עו"ד ירוחם אדלר רק כדי לפטרו, ואז שכרה את עו"ד לביא נעים שהודיע כי המערערת מבקשת למחוק את הערעור.

2.12. בסך הכל הגישה המערערת בקשות רבות לתיק, סיבכה את ההליך ועשתה ככל שניתן שלא לדון בו. היא הגישה כתב תביעה עם טענות שהתבררו כלא נכונות, טענה טענות לא נכונות בקדם המשפט וכי היא המשיכה להטריח את המשיבים. בית המשפט הסכים לבקשת המערערת למחיקת תביעתה, אך חייבה בהוצאות. כפי שבית המשפט הסביר בקדם המשפט, בתיק לא היו מסמכים חסויים, רפואיים או כאלה המצדיקים איסור פרסום בתיק, ועל כן ביטל את צו איסור הפרסום הארעי שנתן.

3. **המערערת, או רצונה שלא להכלל במאגרים.** כפי שהסבירו המשיבות בכתב ההגנה, וגם לא אחת בתיק ערעור זה, התובעת היא אשת עסקים, לפי עדותה (עמ' 19 לכתב התביעה), מפעילה עסק בתחום המזון (לדבריה, אם כי בפועל העסק מופעל על ידי חן רחבי השקעות בע"מ, חברה בעלת אישיות משפטית נפרדת), בוגרת לימודי משפטים (עמ' 67 לכתב התביעה).

שיטתה של המערערת היא לבקש מהצד השני את הסכמתו לצו איסור פרסום, ואז להגיש בקשה "בהסכמה". על שיטה זו מתח בית המשפט קמא ביקורת והבהיר כי בתי המשפט צריכים להיזהר ולשמור על פומביות הדיון במיוחד כאשר בקשות הצו הן "בהסכמה".

4.

5. **לעניין הוצאות.** נחל דווקא בסוף, המערערת מערערת על חיובה בהוצאות משפט בגובה של 18,000 ש"ח. הוצאות אלו היו בגובה של 18,000 ש"ח + מע"מ בגין הטיפול, בדיוק כפי שפורט במענה המשיבות לבקשת המערערת למחיקת ההליך. בית המשפט לא חייב את המערערת במע"מ אך חייבה בדיוק בסכום זה, תוך שהוא מחלקו כ-15,000 ש"ח כשכר טרחה ו-3,000 ש"ח כהוצאות. **העתק בקשת המערערת למחיקה ומענה המשיבות לבקשת המחיקה צורפו וסומנו כנספח 3 לתשובה זו.**

5.1. נימוקי בית המשפט קמא עומדים בעינם, ובית משפט נכבד זה מוזמן להכנס לתיק נט-המשפט הנוכחי ולראות כי גם בערעור וגם בתיק בבית המשפט קמא טיעונים אלו נכונים: "התובעת התנהלה באופן בלתי סביר, בניגוד לנטען על ידה בבקשה לא הסכימה לפשרה שהוצעה בדיון, החליפה מספר פעמים עורכי דין ושינתה את טענותיה בהתאם והגישה בקשות רבות לתיק. כל זאת הכביד מאוד על הצד שכנגד ועל בית המשפט ואוסיף כי התנהגות התובעת באולם ומחוצה לו במהלך הדיון האריכה את הדיון, והגדילה את הוצאות הצד שכנגד".

5.2. גם בתיק קמא וגם בתיק זה הדבר נכון. המערערת התנהלה בתיק זה בצורה לא סבירה.

5.2.1. הגישה בקשה לפטור מאגרה בלבד (ולא לפטור מערובה).

5.2.2. כאשר בקשתה נדחתה הגישה בקשה לעיון מחדש ופתאום ביקשה גם את הפטור מערובה.

5.2.3. הגישה שלל בקשות משניות להוסיף ראיות בצורה מנוגדת לדיון.

5.2.4. הגישה בקשה לעיכוב ביצוע באיחור ניכר.

5.2.5. כל בקשות אלו נדחו.

5.2.6. לאחר מכן, גם בתיק זה המערערת החליפה את עורכי דינה (הפעם רק פיטרה אחד, והוסיפה ייצוג של עורכת דין מבלי לפטר את עורך דינה השני), והחלה להעלות טענות חדשות (וראו את בקשת ההחלטה לאיסור פרסום בתיק זה המוגשת בנוגע לתיק קמא, שמעלה טענות חדשות שאינן נכונות).

5.3. כלומר, לא רק שמדובר בערעור על פסיקת הוצאות, שחריג שבית המשפט יתערב במקרים מסוג זה, אלא שגם בתיק הערעור המערערת לא למדה את הלקח והתנהלה בצורה זהה.

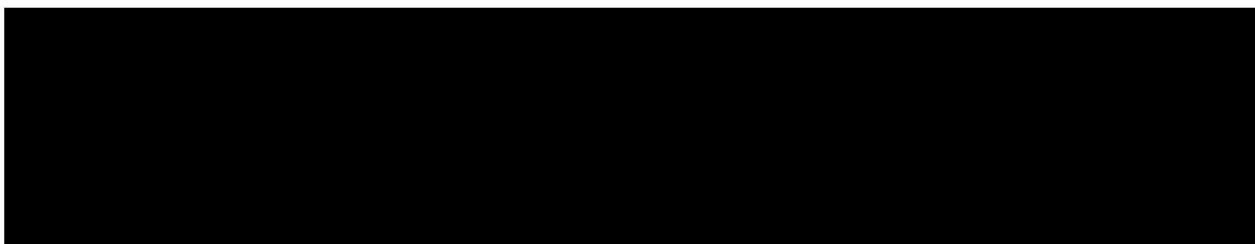
5.4. כך פסק בית המשפט העליון בעניין רעא Magic 7650/20 נ' פאירפלי בע"מ: "דאשית ייאמר כי ככלל, התערבות ערכאת הערעור בהחלטת הערכאה הדיונית לעניין הוצאות המשפט תיעשה במשורה ובמקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות משפטית בשיקול דעתה, או אם דבק בהחלטה פגם או פסול מוסרי (ראו: ע"א 6768/01 רגב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(4) 625, 636 (2004); ע"א

9833/09 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 41 (25.8.2013); ע"א 11512/04 קרניל חברה לעבודות הנדסיות בע"מ נ' גב ים חברה לקרקעות בע"מ, פסקה 15 (16.11.2006). שנית, הבסיס לפסיקת הוצאות אינו עונשי או נזיקי, כי אם חיוב מכוח הדין המקנה שיקול דעת לבית המשפט (ראו פרק ל"ד לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 ותקנה 151 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ח-2018) (להלן: התקנות החדשות)). נקודת המוצא היא כי בעל דין שאינו זוכה בהליך יחויב בהוצאותיו הריאליות של הצד שכנגד שזכה. הדבר נועד למנוע חיסרון כיס של הצד הזוכה; להרתיע תובעים בכוח מנקיטת הליכי סרק; ולעודד נתבעים בכוח להימנע מהתגוננות סרק מפני תביעה ראויה (ע"א 9648/16 אורחייטק GIS בע"מ נ' חן אביטן משרד עורכי דין, פסקה 67 (28.2.2018)). עם זאת, פסיקת הוצאות בשיעור ריאלי כפופה להיותן סבירות, מידתיות והכרחיות לניהול ההליך. הדרישה לסבירות ומידתיות ההוצאות באה למנוע מצב שבו הוצאות גבוהות יתר על המידה שיוטלו יביאו להרתעת יתר של בעלי הדין, ליצירת חוסר שוויון, ייקור של ההליכים המשפטיים ולפגיעה בזכות הגישה לערכאות (ע"א 2617/00 מחצבות כנרת (שותפות מוגבלת) נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, נצרת עלית, פ"ד ס(1) 612 (2005)). פסיקת הוצאות משפט מיועדת אפוא לאזן בין זכות הגישה לערכאות לבין שיקולים מוסדיים, ובהם מניעת תביעות סרק, שאיפה למניעת ניהול מכביד של ההליך או שימוש בהליך שלא בתום לב. על כן, שיעור ההוצאות הראוי נקבע תוך בחינת כל מקרה לגופו, תוך התחשבות במספר נתונים, ביניהם: אופן ניהול ההליך; היחס בין הסעד שנתבקש והסעד שנתקבל לבין שיעור ההוצאות; מורכבות התיק וחשיבותו; היקף העבודה שהושקעה על ידי בעל הדין בהליך; ושכר הטרחה ששולם בפועל או שבעל הדין התחייב לשלמו (ראו: ע"א 9535/04 סיעת "ביאליק סו נ' סיעת "יש עתיד לביאליק", פ"ד ס(1) 391, 395 (2005) (להלן: עניין סיעת ביאליק)). בפרט, ההוצאות צריכות להיות פרופורציונליות להליך עצמו ולמהותו, שכן בכך יש כדי למנוע הטלת עלות-יתר על המפסיד להליך ולעודד ניהול הליך ראוי על ידי הזוכה (שם, עמ' 615). כמו כן, בהתאם לפסיקה, שימוש לרעה בהליכי משפט אף עשוי להביא לפסיקת הוצאות על הצד הגבוה (ראו לאחרונה: ע"א 4685/19 הרן נ' עיריית חולון, פסקה 6 (29.7.2020); רע"א 1239/19 שאל נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ, פסקה 55 (8.1.2020)). די בכך כדי לדחות הערעור בנושא זה.

5.5. במקרה שלנו, ההוצאות שנפסקו היו ריאליות, פרופורציונאליות ואין מקום להתערב בהן משום סיבה שהיא.

5.6. לעניין גובה ההוצאות, הרי שמדובר על ההוצאות הריאליות של המשיבים, שלהם צורפו חשבונות. בנוסף, יפנו המשיבות למענה לבקשת התובעת לפטור מערובה, בו ניתן לראות כי המערערת עצמה שילמה שכר טרחה גבוה מזה שהמשיבות שילמו על הייצוג בתיק העיקרי.

6. **לעניין איסור הפרסום.** בית המשפט קמא קבע קביעה עובדתית וברורה: המערערת ניצלה את בתי המשפט כדי לקבל צווי איסור פרסום, וזאת כאשר לא היתה כל סיבה בדיון לספק צווים כאלה: "התובעת הגישה מסמכים

הפרסום הארעי.

6.1. בזכור, **הדין הוא כי ערעור על בקשה לביטול איסור פרסום יוגש שבעה ימים אחרי ההחלטה** (סעיף

70 לחוק בתי המשפט נוסח משולב). המערערת כמובן שלא עמדה במועד זה. כך פסק בית המשפט העליון ברע"א 482/13 אליהו נ' מירה רפאל ואח': "מבחינת סדרי הדין לא היה מקום לפנות לבית משפט זה בדרך של בקשת רשות ערעור. כאמור, החלטתו של בית משפט קמא ניתנה מכוח סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט. דרך ההשגה על החלטה כזו, כפי שקבוע בסעיף 70 לחוק הנ"ל – סעיף שנכנס לתוקף ביום 18.1.2012 – היא בהגשת ערעור בזכות בתוך שבעה ימים. בענייננו הגישה המבקשת בקשת רשות ערעור 27 ימים לאחר שהומצאה לה ההחלטה (ביום 24.12.2012, לדבריה, כשהבקשה הוגשה ביום 20.1.2013), ברי אפוא שלא היה מקום לעשות כן, ויתכן שהיה מקום לסלק את הבקשה מחמת שבמועד הגשתה כבר אחרה המבקשת את המועד לפנות לערכאת הערעור". וראו גם 3456/21 יוספה ברק נ' מדינת ישראל (08.07.2021), רעא 3644/18 זלצמן נ' צ'רלטון (31.05.2018).

6.2. ברע 19-02-48693 **פלונית נ' אליאס שקור** דן במקרה שבו הוראות חוק ספציפיות הקנו איסור פרסום נפרד, ובית הדין הארצי לעבודה קבע שם כי המועד הוא להשגה הוא אכן שבעה ימים, אלא אם יש הוראות חיקוק אחרת הקובעת את איסור הפרסום.

6.3. **למעלה מחצי שנה אחרי הגשת התובענה המקורית** ביקשה המערערת בקשת איסור פרסום בסעד

ארעי וקיבלה סעד זה (**העתק בקשת המערערת, תשובת המשיבות החלטת בית המשפט הקובעת כי הסעד הוא ארעי צורפו וסומנו כנספח 4 לתשובה זו**). משום מה, ובניגוד לדיון, הגישה המערערת מסמכים במעמד צד אחד. מסמכים אלו אינם חלק מהתיק ולא יכולים שיהיו חלק מהתיק. לשיטת המשיבות, גם צו זה לא היה נחוץ שכן נושא השיהוי הוא מהותי בבקשות איסור פרסום, אך בהתחשב בכך שניתן היה להמתין לפסק הדין בהליך העיקרי המשיבות לא ערערו על קבלת המסמכים במעמד צד אחד או על הסעד הזמני.

6.4. **סעד ארעי, כשמו כן הוא, נועד להבטיח כי פסק הדין עצמו יבוצע.** הוא סעד הנלווה

להגשת התביעה שיכול לעמוד עד למועד פסק הדין. ביום 26.10.2026, לאחר מתן פסק הדין המוחק

את התובענה, פסק בית המשפט כי גם הסעד הארעי לא יעמוד עוד.

6.5. עם פקיעת הצו הארעי, פרסמו את דבר ההחלטה שלל מאגרים משפטיים, כולל מאגר נבו, כתבי משפט ואתרי משפט, וזאת עקב העניין הציבורי במהות ההחלטה: אדם הפונה לבקש צו רפאים המורה על כל מאגר לא לפרסם כל מידע עליו, ולאחר מכן מושך את תביעתו. העתק פרסומים באתר "נבו", בערוץ הטלגרם של כתב המשפט אבישי גרינצייג, ואתר "בית המשפט". **העתק פרסומים צורף וסומן כנספח**

5 לתשובה זו.

6.6. חודשיים חלפו מיום צו זה, ועד שהגישה המערערת את תביעתה, וחודש נוסף חלף עד שהגישה בקשתה לאיסור פרסום. בכל תקופה זו המידע עמד בחוץ, ללא כל איסור פרסום. המערערת לא קיבלה עיכוב ביצוע להחלטת בית המשפט קמא לביטול הסעד הארעי, ובכל מקרה סעד ארעי לא יכול לעמוד לאחר סיום ההליך.

6.7. בכך, יצאו הסוסים מהאורווה, וניתן לסיים את הדיון באיסור הפרסום בתיק המקורי. כך פסק בית המשפט העליון ברעפ 7276/13 **פינטו נ' מדינת ישראל**: "עובדה שפרטי הפרשה (לרבות שמו אחד החשודים - קרייטמן) כבר פורסמו ברבים - מטה, בנסיבות, את הכף דווקא לעבר התרת פרסום שמותיהם של המבקשים, ולא לעבר מניעתו" וכן מ"י 9633-07-24 **ימר תל אביב נ' פלוני**: "במצב דברים זה, כשפרטי הפרשה, במרביתם, פורסמו ומצויים במרשתת, נוטה הכף לטובת הפרסום".

6.8. כלומר, אין סיבה ליתן איסור פרסום הן במישור העובדתי (אין טענות קונקרטיות לנזק בפני בית משפט נכבד זה) ואין במישור המשפטי (גם אם היו כאלה, הרי שהשיהוי הניכר בהגשת הבקשה, היות המידע בחוץ והיות המידע לא אסור בפרסום שכן תיק בית משפט קמא אינו אסור בפרסום).

7. כעת, נותר לדון בשאלה האם יש ליתן איסור פרסום בתיק זה. מה טענתה של המערערת? כי יש ליתן איסור

כתוצאה מפרסום ההליך". האם צורפו ראיות המעידות על מי מדברים אלה? לא. האם צורפו טענות לגבי מה הפגיעה הקשה בפרטיות? לא. האם צורפו ראיות מה המסוכנות מפרסום? חלילה. התובעת ממשיכה לזרוק טענות באילו לכך לא היה מחיר.

7.1. הכלל הוא כי יש לפרסם כל הליך. זו חובתו של בית המשפט, והנטל הוא על המבקש לאסור הפרסום להציג מה הנזק בפרסום וכי נזק זה חמור מהנזק הנלווה למקרה רגיל של הליך משפטי. **דבר מאלה המערערת לא עשתה.**

7.2. הדין הוא כי "נקודת המוצא המושרשת בפסיקתו של בית משפט זה היא שפרטיו של הליך שיפוטי - ובכלל זה זהותם ושםם של בעלי הדין - יהיו חשופים לציבור. זאת חרף העובדה שפרסום זהותו של

נאשם עלול תמיד לגרום לפגיעה בו כל מישורי חייו. לאור חשיבותו הרבה של עיקרון פומביות הדיון, נקבע לא אחת כי חריגיו יפורשו בצמצום" (רעפ 25-01-63443 צמח נ' מדינת ישראל) וכי על הנאשם להוכיח כי "הפרסום עלול לגרום לו לנזק חמור מעבר לנזק הרגיל הכרוך בפרסום שמו של כל נאשם". עניין זה חוזר על עצמו בפסיקה לא אחת.

7.3. **עניין קירצ'יק**. לאחרונה, פסק בית המשפט השלום בחיפה בעניין קירצ'יק, בו המשיבה היתה צד לבקשת איסור פרסום שהוגשה על ידי הנאשמת בתיק (ת"פ 15-08-39077 קירצ'יק נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 25.05.2025). באותו המקרה, עשור לאחר החלטה על אי הרשעה, ביקשה נאשמת לחסות את התיק מטעמי חלופ הזמן. בית המשפט שם דחה את בקשתה וקבע כי "בפסיקת בית המשפט העליון שמתייחסת לשאלת הגשת בקשה לאיסור פרסום בחלופ זמן מה, היכן שלא הוטל קודם לכן צו איסור פרסום (בקשה בדיעבד), נקבעו אף כללים נוקשים יותר", וכי "כאשר מדובר בבקשה לאיסור פרסום בדיעבד, נוטה הכף ממילא אל עבר פומביות הדיון".

7.4. בעניין קירצ'יק הפנה בית המשפט לעניין קטיעי (רעפ 1201/12 קטיעי נ' מדינת ישראל) והזכיר כי ללא שינוי חקיקתי, פומביות הדיון היא זכות חוקתית הגוברת על זכויות אחרות.

7.5. וכך פסק בית המשפט העליון בעניין קטיעי: "עודנו מצויים בגדר סעיף 7(ד) לחוק בתי המשפט, לפיו הפומביות היא הכלל ואיסור הפרסום הוא החריג. המחוקק העמיד את נקודת הסטייה מהפרסום הפומבי של הליכים משפטיים במקום בו נגרמת פגיעה חמורה בפרטיות. ללא שינוי חקיקתי, אין מקום כי נשנה מהאיזון הקיים היום בסעיף 7(ד) לחוק בתי המשפט. איזון זה הינו ניטרלי לטכנולוגיה. דהיינו, לא ניתן לשקול את הפרסום באינטרנט כיוצר פגיעה חמורה כשלעצמו (השוו לערעור בגדרו נדחתה טענה זו: ע"פ 9695/10 פואד אבו ערישה נ' מדינת ישראל (23.1.2011)). ניתן להניח כי פרסום שמו של המורשע, מסב נזק לשמו, לכבודו ולמשפחתו (השוו: בש"פ 10731/08 מיצקין נ' מדינת ישראל) (4.01.09)). ואולם אין די בנזק זה הנלווה מטבעו לפרסום פסק דין מרשיע, אף אם הוא מפורסם באינטרנט. קבלת העמדה של המבקשים תהפוך את החריג לכלל והכלל לחריג. הואיל ועסקינן בכלל-על, שמעוגן גם בחוק יסוד:השפיטה, כל עוד שהמחוקק לא שינה את דברו, אל לבית המשפט לערוך איזונים שעשויים לשנות את הכללים מהיסוד" (שם, פסקה 19).

8. בית המשפט הנכבד יתבקש לדחות הערעור, להסיר את החסיון המזכירתי שהטיל על תיק זה, ללא כל החלטה שיפוטית, ולחייב המערערת בהוצאות משמעותיות שבן טרם הפנימה את השיעור שבית המשפט קמא ניסה ללמדה.

היום, __ יוני 2026.

יהונתן י. קלינגר, עו"ד, ב"כ המשיבות.